

digt. Jeg tror at kunne gaa let hen over dette Punkt, idet denne Sag allerede i 1908 har været Genstand for Forhandlinger her i Tinget, paa hvilket Tidspunkt den daværende Trafikminister erkendte det beklagelige i, at dette Projekt ikke havde været saa fast i Beregningerne, som ønskeligt var, uden at han dog saa sig i Stand til at oplyse noget nærmere derom. Sagen ligger saa langt tilbage, at det nu vilde være ret vanskeligt nøjagtigt at konstatere, hvor Skylden skal søges, men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at det ikke er udelukket, at den daværende Regering og det daværende Rigsdagsudvalg, hvis man havde ønsket det, kunde have faaet den Besked, at de Beregninger, hvorpaa Lovforslaget hvilede, var nogle Aar gamle og derfor neppe kunde antages at holde Stik.

Den Kritik, som er rettet mod et enkelt af de foreslaaede Nyanlæg, nemlig Bevillingen paa 85,000 Kr. til Udvidelsen af Tunnellen ved Gyldenløvesgade, i den Hensigt derved at tilvejebringe Mulighed for Anlægget af en Station der, hvis en saadan skulde blive ønskelig, saa fremt elektrisk Drift indføres, har den ærede Ordfører præciseret i tre Punkter: at Sagens Realitet var ondisputabel, at Udvalget ikke har staaet frit, fordi Pengene er forbrugte, og endelig at Motiveringen var uheldig. Jeg skal hertil tillade mig at bemærke, at hele denne Sag er foregrebet paa et tidligere Tidspunkt. Under 18. Maj 1912 er der oprettet en Overenskomst angaaende dette Forhold mellem Statsbanerne og Københavns Magistrat. Denne Overenskomst er tiltraadt af Ekspropriationskommissionen den 25. Maj 1912, og hertil sigter den Bemærkning i Lovforslagets Motiver, at Kommissionen har truffet Bestemmelse om dette Anlæg. Yderligere er denne Overenskomst og Ekspropriationskommissionens Bestemmelse approberede af Ministeren den 17. Juli 1912. Dermed har jeg maattet mene, at denne Sag var endeligt foregrebet. Lovforslaget er, som bekendt, først fremsat her i Tinget den 13. April i Aar, og at Lovforslaget er fremsat paa et saa sent Stadium, skyldes, at Sagen gentagne Gange har været Genstand for Forhandling mellem Ministeriet og Finansudvalget, idet det af og til har været fornødent at søge foreløbig Tilslutning til Ændringer deri, og man har da fra alle Sider, tror jeg, været enig om det ønskelige i at vente med Fremsættelsen af det endelige Lovforslag til Regulering af dette Forhold til et saadant Tidspunkt, at

man kunde vente, at Sagen dermed kunde være færdig. Men jeg kan ganske slutte mig til den Bemærkning af den ærede Ordfører, at Rigsdagen maa staa frit overfor Nybevillinger, den Regel ønsker ogsaa jeg at tiltræde. Men jeg maa dog forbeholde mig Nødvendigheden af ved Lejlighed at tage en Beslutning, som ikke kan udsættes — dertil har man jo Begrebet Efterbevillinger. Ministeren har dog den Mulighed overfor Statsforanstaltninger, som det ikke kan gaa an at udsætte, at foretage dem under Forventning om Rigsdagens Samtykke ved Efterbevilling.

Med Hensyn til Nørrebros Station kan jeg slutte mig til de Bemærkninger, som den ærede Ordfører fremsatte. Det vilde være heldigt, om man kunde imødekomme Frederiksbergs Ønske om at faa en lignende Kørsel om Søndagen som den, der er planlagt for Nørrebros Vedkommende, og jeg er villig til at underkaste mig det Vilkaar for Bevillingen, som Udvalget har foreslaaet, nemlig at Muligheden for en saadan Kørsel ikke afskæres for Frederiksbergs Vedkommende. Men, som den ærede Ordfører bemærkede, der er i denne Sag Vanskeligheder, som eventuelt maa overvindes, og blandt disse Vanskeligheder er der en Overenskomst med Københavns Magistrat, som sikkert med fuld Føje gaar ud fra, at den nye Ordning med Boulevardbanen frigør København for de Niveauoverkørsler, som nu i saa høj Grad virker generende. Der er, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, nedsat en Kommission eller et Udvalg, hvad man nu skal kalde det, som tæller Repræsentanter for de i denne Sag interesserede Kommuner, foruden at den raader over teknisk Sagkundskab, og det er mit Haab, at denne Kommission skulde kunne naa til en tilfredsstillende Ordning. For saa vidt det imidlertid ikke maatte lykkes at gennemføre Personbefordringen ogsaa for Frederiksbergs Vedkommende, vil jeg anse mig — dette vil jeg dog gerne slaa fast — for bemyndiget til da at iværksætte Foranstaltningen for Nørrebros Vedkommende.

Ordføreren (Thomas Larsen): Den højtærede Minister fremsatte en Bemærkning om, at han var ganske enig med Udvalget i, at Rigsdagen burde staa frit overfor Nybevillinger. Det er dette, Udvalget har hævdet overordentligt stærkt i den afgivne Betænkning, og det glæder mig, at det nu baade ved denne Betænkning og ved Ministerens Udtalelser er slaaet fast, at dette bør ske i alle Til-